

Mátyás király fia

Rákócznak hívták a várost,
egykor sok kuruc megszállt ott.

Élt ott egy kovács s a lánya,
palotákban sem volt párja.

A király is megkedvelte,
minden este fölkereste,

fölkereste, de hiába,
mert a széplány kiutálta.

Egy szüle kertjében kapál,
tőle kérdi meg a király.

„Nos, anyó, mondd, mit tegyek én,
hogy túljárjak a lány eszén?”

„Ölts nőnek való ruhácskát,
hozzá karmazsin topánt szánj,

járjál aztán házról házig,
el a kovács kapujáig,

kopogtass be az ajtaján,
a gazdája megnyitja tán.”

„Ki dörömböl, ki kopogtat,
késő van már, gyere holnap!”

„Apafalvi boltos vagyok,
éppen Prágába ballagok.

A portékám útra adtam,
jómagam meg itt ragadtam.

Kérem, kedves gazduramék,
ha kendteknél lenyughatnék,

elfekszem akár a lócán,
takarónak van jó szoknyám.”

Mikor már megvacsoráztak,
apja mondja a lányának:

„Anyicskám, menj, vesd meg ágyad,
boltosné lesz hálótársad.”

„Apámuram, megbocsásson,
gyanús nékem ez a vándor.

Én még olyat sem hallottam,
szűzlány háljon egy asszonnyal!”

„Ugyan, kislányom, Anyicska,
úrasszony ez, láthadd, tiszta.”

Amikor már éjfélre jár,
apját hívja, zokog a lány.

„Csitt, Anyicska, maradj nyugton,
nincs itt senki, aki halljon.”

Alig pirkadt, hajnaltájba
már locsog az utca szája:

hogy Anyicska nem szűz immár,
mert véle hált Mátyás király.

Alig esztendőre rája
kicsi Jankóját dajkálja,

mikor bölcsőjét rengeti,
így énekel halkan neki:

„Tente, fiam, aludj már,
magyar király az apád!”

*Szlovákból fordította
Varga Imre*